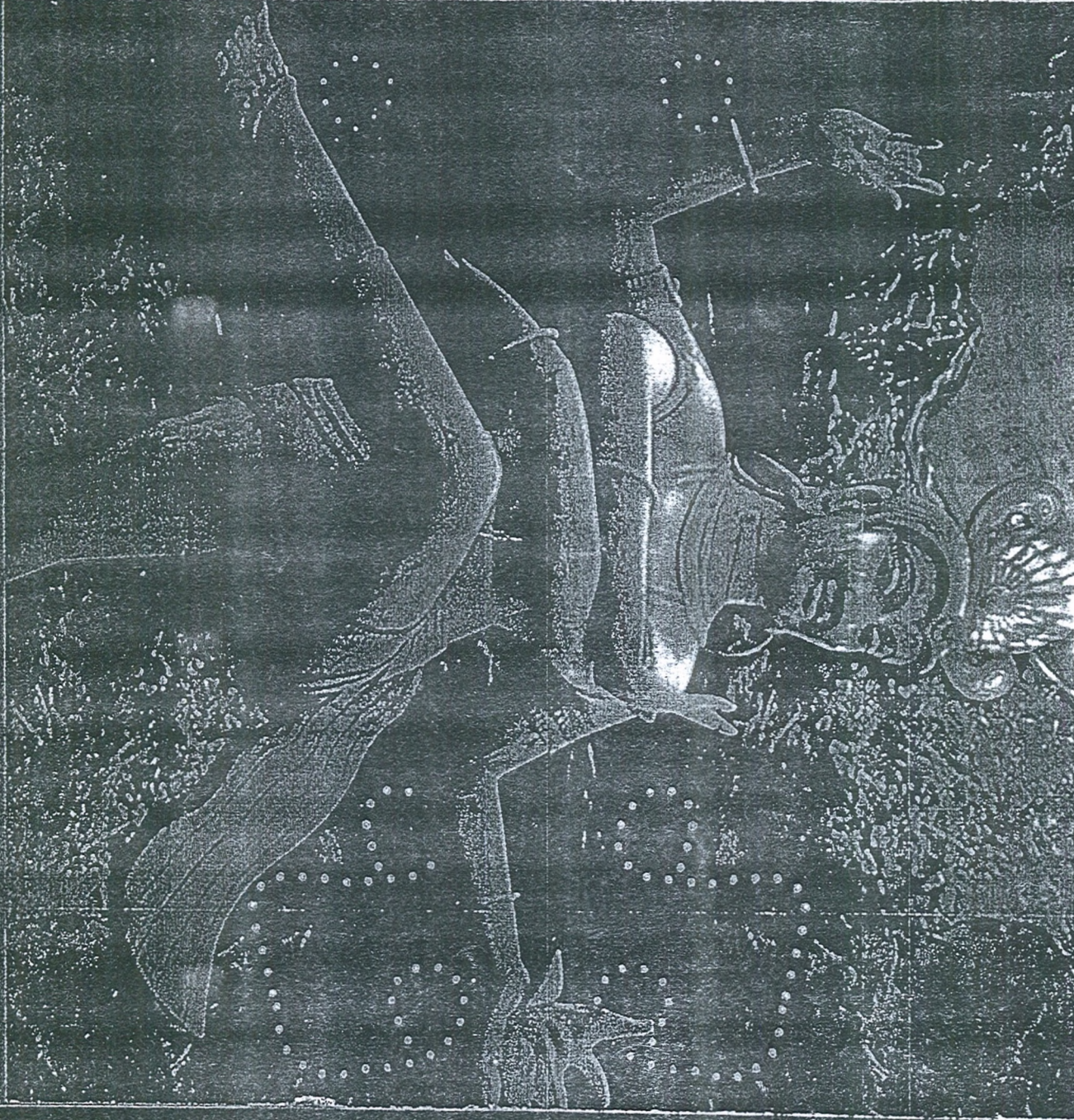

சுமியிழை மரபும் தேவார கிஷ்கிணியிளிரபந்தும் பண்டுகளுநம்

குதிரபமபதிபம
முனைவா த்ரக்தெக்சுர்தெய
ப

தமிழிசை மரபும்

தேவார திவ்வியப்பிரபந்தப் பண்களும்

தொகுப்பும் பதிப்பும் : முனைவர் த. கனகசபை

© பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்

முதற்பதிப்பு : மார்ச்சு 2010

விலை : ரூ. 200/-

அட்டை வடிவமைப்பு : திரு விஜயன்

நூலாக்க விவரம் : திம்மி 1/8

வெள்ளைத் தாள்

11.5 புள்ளி எழுத்துகள்

சாதா கட்டு

பக்கங்கள் - (xx) + 608 = 628

வெளியீடு

: நிகழ்கலைத்துறை

பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம்

பல்கலைப் பேரூர்

திருச்சிராப்பள்ளி - 620 024

கணினி அச்சு &

நூல் உருவாக்கம்

: தி பிரிண்டிங் ஹவுஸ்

திருச்சிராப்பள்ளி-620 023

தொலைபேசி : 0431-2420121

10. காரைக்கால் அம்மையார் பாடல்களில் பண்கள்,
இசைக்கருவிகள் மற்றும் இசை நரம்புகள்
- திருமதி எஸ்.வி. மைதிலி 111
11. சுந்தரர் தேவாரங்களில் இசைக்கருவிகள்
- முனைவர் திருமதி.வந்தா பரத்வாஜ் 117
12. மூவர் தேவாரத்தில் ஆடல் அமுதங்கள்
முனைவர் வெ.ஜனக மாயாதேவி 125
13. நாலாயிர திவ்யப்பிரபந்தத்தில் பண்கள்-சி.அரவிந்தவல்லி 144
14. ஆற்றுப்படை நூல்களில் கானும் பண்கள் மற்றும் இசைக்
கருவிகளில் குறிப்புகள் - முனைவர் ஆர். அபிராம சுந்தரி 149
15. சங்க இலக்கியங்களின் பண்கள் - பா. அனுசா 154
16. பெரியபுராணத்தில் தமிழிசை
- முனைவர் சு. இரவிச்சந்திரன் 162
17. வியாழக்குறிஞ்சி - முனைவர் இரா.கலாவதி 168
18. தமிழிசை மரபு - சிலப்பதிகாரம் - கு.ரா.கல்பகம் 173
19. சங்க இலக்கியத்தில் இசை இன்பம் - ம.கற்பகம் 180
20. காமரம் பாடும் காமர் தும்பி - முனைவர் செ.கற்பகம் 186
21. எட்டுத்தொகை நூற்களில் காணப்படும் பண்கள் பற்றிய
குறிப்புகள் - முனைவர் நா.கிரீஷ்குமார் 194
22. தேவாரத்தின் திருமுறை பதிப்புகளும், பண்களும்
- திருமதி . சீதா வீரமணி 202
23. திவ்வியப் பிரபந்தத்தில் முதிர்ந்த குறிஞ்சி
- முனைவர் தி.த. சீதாராணி 212
24. பதினெண்கீழ்க்கணக்கு நூல்களில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள
பழந்தமிழ்ப் பண்கள் - முனைவர் கு. குமரன் 219

12. மூவர் தேவாரத்தில் ஆடல் அமுதங்கள்

முனைவர் வெ.ஜனக மாயாதேவி

முன்னுரை

சைவ நெறி தழைத்தோங்க, தமிழ் மணம் கமழப் படைக்கப் பெற்றவைகளே தேவாரம். அப்பர், சுந்தரர், சம்பந்தர் ஆகிய மூவரும் புனைந்த பாமாலைகள் 'ஆடல்வல்லான்' எனும் சிவபெருமானைப் போற்றித் துதிக்கின்றன.

சிவபெருமான் என்றவுடன், லிங்க வடிவமும் கால் தூக்கி நின்றாடும் வடிவமும் நம் மனத்தின் கண் தோன்றுவது இயல்பு. தேவாரப் பாடல்கள் சைவ நெறியைப் பரப்புதல் வேண்டும் எனும் நோக்கத்தோடும் அப்பாடல்களின் கருத்துக்கள் எல்லோரிடமும் சென்றடைய வேண்டும் என்னும் குறிக்கோளோடும் பாலில் தேனைக் குழைத்துச் சுவைபடக் கொடுப்பது போல், சைவ நெறியோடு இன்னிசையாம் தேனும் கலந்து இனிமை சேர்த்துப் படைக்கப்பட்டது.

தேவாரப் பாடல்கள் அனைத்தும் ஆடல்வல்லானைப் பற்றிய பாடல்களாக இருப்பினும், சபையில் ஆடுவதற்காகப் படைக்கப்பட்டவையல்ல. 'நாட்டியமாவது இயலுமிசையுந்தழுவிய நாடகமென்றவாறு' என்றும் நாடகம் என்பது மிகப் பழைய காலந்தொட்டே ஆடல் வகையையே குறித்து வருவது வழக்கு என்றும் பஞ்ச மரபு கூறுகிறது.

இசைவழிப் பிறந்தது கூத்து என்பதனையும் நாடகத்தின் வழியில் நாட்டியம் பிறந்தது என்பதனையும்,

“மோனத் திருந்த முன்னோன் கூத்தில்
உடுக்கையில் பிறந்தது ஓசையின் சுழலே
ஓசையில் பிறந்தது இசையின் உயிர்ப்பே
இசையில் பிறந்தது ஆட்டத்தீ நியல்பே
ஆட்டம் பிறந்தது கூத்தின தமைவே
கூத்தில் பிறந்தது நாட்டியக் கோப்பே

‘நாட்டியம் பிறந்தது நாடக வகையே’. (பஞ்ச மரபு, இரண்டாம் பகுதி-பக்: XXvi - XXvii) காணலாம்.

இயலும் இசையும் சேர்ந்த தேவாரப் பாடல்களில் ஒருசில முத்தமிழில் மூன்றாம் தமிழாம் நாடகம் எனும் நாட்டியத்திற்கும் பயன்படுத்தப்பட்டு இன்று மேடையை அலங்கரித்து வருகின்றன.

முத்தமிழில் இயல் என்பது எடுத்துச் சொல்லப்பட வேண்டிய கருத்து : இசை என்பது கருத்துக்களை இனிமை கூட்டி நயம்பட சொல்லுவது; நாடகம் என்பது சொல்லப்பட வேண்டிய கருத்துக்கள் யாவும், இயல், இசை, நாட்டியம் என்ற மூன்றின் சேர்க்கையால் மக்களை எளிதில் சென்றடைவது. அதாவது இயலால் கருத்துக்களையும் இசையால் செவிக்கு உணவையும் நாட்டியத்தால் கண்ணுக்கும் மனத்திற்கும் விருந்தையும் தருவது.

நாட்டியத்தில் முகபாவனை, தகுந்த சைகைகள் எனும் கை அபிநயங்கள் போன்றவைகள் மேலும் உறுதுணையாக நின்று, மக்கள் மனதில் பசுமரத்தாணிபோல் கருத்துக்களைப் பதிய வைக்கின்றன. சுருங்கக் கூற வேண்டுமாயின், தேவாரம் தோற்றுவிக்கப்பட காரணமான - ‘சைவ நெறி தழைத்தோங்குதல்’ என்பதற்கு நாட்டியம் மிகவும் உதவுகின்றது என்பது புலப்படும்.

இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை, மூவர் தேவாரங்களில் சில நாட்டியத்திற்கும் உகந்தவை என்பதை முன்வைக்க எழுந்ததாகும்.

நாட்டியம் பயிலுவிப்போர், பாடலுக்குரிய ஆடலைச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்கு பொதுவாகக் கூறுவது, ‘கை சேர்த்தல்’ என்பதாகும். இது குறித்து, “அபிநயத்திற்கும் உறுப்புகளாகப் பரதசாத்திரத்திற் கூறப்படுவன கரம், சிரம், பதம், கண் முதலியனவாம். ஆனால் இந்நூல் ஆசிரியர் கரவகை ஒன்றே கூறினார். சிரம், கண், பதம் என்பவற்றால் எல்லாப் பொருள்களையும் அபிநயித்துக்காட்ட

முடியாது. சில பொருள்களையே அபிநயித்துக் காட்டக்கூடும். கரவகைகளினால் உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் அபிநயித்துக் காட்டல் கூடும். ஆகலின் ஒற்றைக்கையும் இரட்டைக்கையுமாகிய முத்திரைகளையே விரித்துக் கூறினார். (பஞ்ச மரபு, இரண்டாம் பகுதி - பக்:XXX) என்கிறது.

எனவே பாடலின் பொருளை எடுத்துரைப்பதில் முக்கியப் பங்கு வகிப்பவை கை அபிநயங்கள். இக்கட்டுரையில் ஒவ்வொரு வார்த்தைக்கும் கை அபிநயத்தை எவ்வாறு பயன்படுத்தலாம் என்பது சொல்லப்பட்டுள்ளது. நடனம், கற்றுக் கொள்பவர்களுக்கு இது மிகவும் உறுதுணையாக இருக்கும். சொல்லப்பட்டுள்ள கை அபிநயத்தைப் பயன்படுத்தி ஆடப்படும் பொழுது, ஆடலைப் பார்ப்போர்க்கும் இப்பாடலின் கருத்துக்கள் இசை என்னும் இனிப்போடு இயல் என்னும் கருத்துக்களைச் சேர்த்து சமைத்த உணவாக, ஒரு தித்திக்கும் சர்க்கரைப் பொங்கலாக அமையும் என்பது திண்ணம்.

I. திருஞான சம்பந்தர் பாடல்களில் ஆடல் அமுதங்களில் ஒரு சில:

1.1) பண்: கௌசிகம்

பாடல்: 520 - மூன்றாம் திருமுறை - (முதல் பாகம்)
காத லாகிக் கசிந்துகண் ணீர்மல்கி
ஓது வார்தனை நன்னெறிக்கு உய்ப்பது
வேத நான்கினும் மெய்ப்பொரு ளாவது
நாதன் நாமம் நமச்சி வாயவே.

பொருள்: உள்ளத்தில் அன்பு உணற்று பெருக்கெடுப்பதால் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் சொரிய, இறைவனின் நாமத்தை இடைவிடாமல் ஓதுக்கின்றவர்களை நன்னெறிக்கு உய்விப்பது இறைவனுடைய அருளாகும். மேலும் அவன் நான்கு வேதங்களிலும் உட்பொருளாகி 'நமச்சிவாய' என்னும் திருமந்திரமாக உறைந்து நிற்கின்றான்.

ஆடல்:

காதலாகிக் கசிந்து கண்ணீர் மல்கி: சதுரக் கைகளை மார்பினில் வைத்து, கண்களில் அன்பு ததும்பப் பார்த்து, அராளக் கைகளைப் பிடித்து, வலக்கை வலது கண் அருகிலும் இடக்கை இடது கண் அருகிலும் வைத்து, கண்களிலிருந்து கண்ணீர் கசிந்துவிழுவது போல், கைகளை அசைத்தசைத்து கீழே இறக்க வேண்டும்.

ஓதுவார் தம்மை: கைகளில் தாளமிட்டும், தம்புரா இசைத்துக் கொண்டும் பாடுவது போலவும் அபிநயித்துப் பின், கையில் சிப்பாளக் கட்டையில்

தாளம் இட்டுக் கொண்டே ஆடிக் கொண்டே, வாய் பாடுவது போலவும் அபிநயிக்கலாம்.

நன்னெறிக்கு உய்ப்பது: இவ்விடத்தில் கதைப் புனைப்பை சேர்க்கலாம். (எ.கா): பக்தனுக்கு துன்பம் நேருவதாகவும் இறைவன் உடனே காட்சி தந்து அத்துன்பத்தை விலக்குவதாகவும் அல்லது மார்க்கண்டேயனின் கதையை எடுத்து விவரித்து, 'துன்ப நேரத்தில் இறைவனின் அருள்' கட்டாயம் கிட்டும் என்பதனையும் உணர்த்தலாம். அல்லது இறப்புக்கு பின் வீடுபேறு கிட்டுவது திண்ணம் என்பதாகவும் அபிநயிக்கலாம்.

வேதம் நான்கினும்: வலக்கையில் கட்டை விரலை மடக்கி, நான்கு என்று உணர்த்திப் பின் இடக்கையில் பதாகத்தை மார்பிற்கு அருகே கொண்டு வந்து, உள்ளங்கை மேல் நோக்கி இருப்பது போல் பிடிக்க வேண்டும். வலக்கையில் ஏனைய விரல்களை மடக்கி விட்டு சுட்டுவிரலை மட்டும் நீட்டி, இடக்கையில் எழுதுவது போல் செய்தால் 'நான்கு வேதம்' என்ற பொருள்படும்.

மெய்ப்பொருள் ஆவது: பதாக இடக்கையின் உள்ளங்கை மேற்புறம் தெரியும்படி நீட்டிப் பிடித்து, வலக்கை பதாகத்தால் அழுத்தமாகத் தட்டுவது போல் செய்தால், சத்தியமான, நிச்சயமான, உண்மையான என்று பொருள்படும்.

மீண்டும் ஒரு முறை தெரிவிக்க வேண்டுமெனில் இடக்கை பதாகத்தில் வலக்கை 'முட்டி' அஸ்தத்தை அழுத்தமாகப் பதிப்பதுபோல் செய்தால் உறுதியான, ஆணித்தரமான, அப்பட்டமான என்று ஆகி 'மெய்ப்பொருள்' என்பதை திண்ணிமிட்டுக் கூறும்.

நாதன் நாமம்:- நாமத்தை வாயால் சொல்லுவது போல் அபிநயிக்கலாம்.

நமச்சிவாயவே: பதாகக் கையைக் காட்டி ஐந்தெழுத்து என்று உணர்த்தி 'சிவலிங்க' கையை அபிநயித்தால் 'நமச்சிவாய' என்ற ஐந்தெழுத்து மந்திரமான சிவன் என்பது புலப்படும்.

அமுதம்: 'நாதன் நாமம்' நன்னெறிக்கு உய்விக்கும் என்பது சைவ நெறி உணர்த்தும் தத்துவமாகும்.

1.2) பண் : காந்தாரம்

தலம் : திருப்பாண்டிக்கொடுமுடி

சுவாமி : கொடுமுடி நாதர், மகுடேஸ்வரர், மலைக்

கொழுந்தீசர்

அம்பிகை : திரிபுரசுந்தரி, பண்மொழிநாயகி, வடிவுடைநாயகி

பாடல் : (742) இரண்டாம் திருமுறை (இரண்டாம் பாகம்)

பெண்ணமர் மேனியி னாரும்

பிறையுல்கு செஞ்சடை யாரும்

கண்ணமர் நெற்றியி னாரும்

காதம ருங்குழை யாரும்

எண்ணம ருங்குணத் தாரும்

இமையவர் ஏத்தநின் றாரும்

பண்ணமர் பாடலி னாரும்

பாண்டிக் கொடுமுடி யாரே.

பொருள்: பார்வதி என்ற பெண்ணைத் தன் உடம்பின் சரிபாதி யாகக் கெண்ட மேனியை உடையவர். பிறையைத் தன் சடைமுடி மேல் தரித்தவரும் நெற்றிக்கண்ணை உடையவரும் காதுகளில் குழைகளை உடையவருமான சிவபெருமான், நல்ல குணங்களைக் கொண்டவர்களும் இமயத்தோரும் பண்கொண்டு பாடுவோரும் ஏத்தித் துதிக்கும் வண்ணம் பாண்டிக் கொடுமுடியில் வீற்றிருக்கின்றார்.

ஆடல் :

பெண்ணமர் மேனியினாரும் : இடது கையில் கடகா முகம் பிடித்து உடம்பருகே கொண்டு சென்று, பெண் போல் நளிமமாக நின்றுப் பின் இடக்கையில் பதாகம் கொண்டு தலை முதல் இடுப்பு வரை உடம்பின் இடப்பக்கத்தைச் சுட்டினால், பெண்ணை இடப்பக்கம் கொண்டவர் என்று பொருள்படும்.

பிறையுல்கு : சூசிக் கையில் கட்டை விரலை நீக்கினால், சந்திரன், பிறை என்று பொருள்படும்.

செஞ்சடையாரும்: இடது சந்திரக்கையை தலையின் இடது முன்பக்கம் வைக்கும் பொழுது 'பிறையைச் சூடிய சடை' என்றாகும்.

கண்ணமர் நெற்றியினாரும்: கத்தரிக் கையை நெற்றியருகே பிடித்து, சற்றே ஆட்டிக் கொண்டே முன் கொண்டு சென்றால் 'நெற்றிக்கண்' ஆகும்.

காதமருங்குழை : முகுள அஸ்தத்தை காதருகே கொண்டு சென்று சற்றே விரல்களை விரித்தால் குண்டலம் அணிந்த காதாகும்.

எண்ணமருங்குணத்தாரும் : இவ்விடத்தே 1) கொடை உள்ளங் கொண்டார் என்று அபிநயிக்கலாம், 2) மோன நிலை அமர்ந்து தியானிப்பவர் என்றும் அபிநயிக்கலாம்.

இமயவர் ஏத்த நின்றார்: இரண்ட கைகளிலும் அராள் அஸ்தம் கொண்டு இடக்கை நெஞ்சருகே உள்ளங்கை மேலே தெரியும்படியும் வலக்கை தலைக்கு மேல் உள்ளங்கை மேலே தெரியும்படியும் வைத்தால் - தேவர்கள், முனிவர்கள், இமையவர்கள் என்றாகும். மீண்டும் அபிநயிக்க வேண்டுமாயின் - வலது கையில் பதாகம் பிடித்து, வானத்தைச் சுட்டிக்காட்டுவது போல் காண்பித்தால் - வானோர், இமயத்தவர் என்றாகும்.

பண்ணைப் பாடலினாரும்:

- 1) வீணை இசைத்துப் பாடுமாறு அபிநயிக்கலாம் அல்லது
- 2) கையில் தாளமிட்டுப் பாடுமாறும் காட்டலாம் அல்லது
- 3) கையில் சிப்பாளக் கட்டை, ஜால்ரா இவைகளைத் தட்டிக் கொண்டே கால்களில் அடவு இட்டு ஆடுவது போலும் செய்யலாம்

பாண்டிக் கொடுமுடியாரே : வலக்கை சூசியை வலப்பக்கவாட்டில் பின்பக்கமாக நீட்டினால், 'அந்த ஊர்' என்றாகும். இல்லையெனில் சிவலிங்கக் கைபிடித்து, பாண்டிக் கொடுமுடியில் வீற்றிருக்கும் சிவபெருமான் என்றும் அபிநயிக்கலாம்.

அமுதம் : பெண்மைக்கு சரி நிகர் சமானத்தைத் தந்தமையால் பலரும் புகழும் வண்ணம் இறைவன் வாழ்ந்து காட்டி, கணவனும் மனைவியும் இணைந்து செயல்பட்டால் பெருமையன்றி சிறுமை வாராது என்பதை உணர்த்துவது தத்துவப் பொருளாகின்றது.

1.3) பண் : புறநீர்மை

தலம் : திரு ஆலவாய்

பாடல் : 1290 - மூன்றாம் திருமுறை (இரண்டாம் பாகம்)

மங்கையர்க்கரசி வளவர்கோன் பாவை

வரிவளைக் கைம்மட மானி

பங்கயச் செல்வி பாண்டிமா தேவி

பணிசெய்து நாள்தோறும் பரவப்

பொங்கழல் உருவன் பூதநா யாகன்நால்

வேதமும் பொருள்களும் அருளி

அங்கயற் கண்ணி தன்னொடும் அமர்ந்த

ஆலவா யாவதும் இதுவே.

பொருள்: மங்கையர்க்கரசி, சோழக் குலத்தில் தோன்றிய நங்கை. கையில் வளையல் அணிந்தவராய் நற்பண்புகள் நிறைந்தவராய் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் திருமகளுக்கு ஒப்பானவராய், பாண்டிய மன்னனின் பட்டத்து அரசியும் ஆக விளங்குபவர். அத்தகையவர் நாள்தோறும் போற்றிப் பணிசெய்யும் நெருப்பின் வண்ணத்தை ஒத்த, பூத கணங்களின் தலைவர், நான்கு வேதங்களின் பொருளுமாகி இருப்பவர், மீன் போன்ற கண்களை உடைய உமாதேவியைத் தன் அருகில் வைத்திருப்பவர் ஆகிய சிவபெருமான் வீற்றிருக்கும் ஆலவாய் என்னும் மதுரையம்பதி இதுவே ஆகும்.

ஆடல்:

மங்கையர்க்கரசி: வலக்கையில் கடகா முக அஸ்தம் பிடிந்து, முழங்கையை மடக்கி, உடம்பருகே கொண்டு சென்றால் 'பெண்' என்று பொருள்படும். வளவர்கோன் பாவை : வலக்கை அர்த்த பதாகத்தைத் தலைக்கு மேல் கொண்டு சென்று, உள்ளங்கை இடப்பக்கம் இருக்குமாறு வைத்தால், 'அரசன்' என்றாகும்.

முதலிலேயே 'பெண்' என்று கூறியிருக்க, மீண்டும் 'பாவை' என வந்தமையால் அரசைக் குறிக்கும் அபிநயக்கை பிடித்தாலும், அரச குலப் பெண் என்ற பொருளையே தரும்.

வாரி வளைக் கை மடமானி: இடக்கை அலபதும அஸ்தத்தை வலக்கை மணிக்கட்டில் அணிவது போல் செய்தால். வளையலை அணிந்தவர் என்றாகும்.

பங்கயச் செல்வி: இடக் கையில் முகுள அஸ்தத்தைப் பிடித்துப் பின் விரல்களை சிறிது சிறிதாக அசைத்துக் கொண்டே விரித்தால் மலர் மலர்வது போல் தோற்றம் தரும். பின்னர் வலக்கையில் கடகாமுகம் பிடித்து, முழங்கையை மடக்கி உடலருகே கொண்டு செல்லுதல்.

பாண்டிமா தேவி : சூசி அஸ்தத்தை வலக்கையில் கொண்டு, பின்புறப் பக்கவாட்டில் நீட்டினால் ஊரினைக் குறிக்கும். எனவே ஊரில் விளங்கும் பெண் என்றாகும்.

பணிசெய்து: பூக்களைப் பறித்து அருச்சனை செய்வதாக அபிநயிக்கலாம். அல்லது இறைவன் இடத்தைப் பெருக்கி, தண்ணீர் தெளித்து, கோலமிட்டு, தூபம் ஏற்றுவதாகவும் அபிநயிக்கலாம்.

நாள்தோறும்: வலது அராளக் கையை தலைக்கு நேராக நீட்டி, மேலிருந்து கீழாக செங்குத்துக் கோடு இழுப்பது போல் செய்வது - தினந்தோறும் என்றாகும்.

பரவ: பாடுவது போல் அபிநயக்கலாம்.

பொங்குழல் : இரு கைகளிலும் அலபதுமத்தைப் பிடித்து, இரண்டின் உள்ளங்கைகளும் ஒன்றையொன்று பார்க்கும் வண்ணம் வைத்து, கீழிருந்து மேலாக, இரு கைகளையும் மாறி மாறி ஆட்டி அசைத்தால் 'நெருப்பு எழுதல்' போலாகும்.

உருவன் : பதாகக் கையை தலைமுதல் கை எட்டும் நீளம் வரை சுட்டினால் 'உருவம்' என்றாகும்

பூத நாயகன் : உடம்பிலிருந்து இரு கைகளையும் சற்று அகற்றி இரு கைகளிலும் 'முட்டி' அஸ்தத்தைப் பிடித்தால் 'குண்டானவன்' என்பதைக் குறிக்கும். பின் 'தலைவன்' என்பதற்கு அர்த்தபதாகக் கையை தலைக்கு மேல் கொண்டு சென்று, உள்ளங்கை இடப்பக்கம் இருக்குமாறு பிடிக்க வேண்டும்.

நால்வேதமும் பொருள்களும் அருளி: வலக்கை முட்டி அஸ்தத்தில் சுட்டுவிரலை மட்டும் நீட்டி இடக்கை பதாகத்தில் எழுதுவது போல் செய்து, கபோத அஸ்தத்தின் விரல் நுனிகள் மார்பிற்கு எதிராக இருக்குமாறு பிடித்தால் 'பொருள்கள்' என்றாகும். பின் அபய அஸ்தம் பிடித்தால் 'அருளுதல்' என்பதாகும்.

அங்கயற்கண்ணி : மகரக்கை அஸ்தத்தில் கட்டை விரல்களை அசைத்து கைகளை, முன்பக்கமாக அசைத்துக் கொண்டு சென்றால், மீனைக் குறிக்கும். பின் கத்தரிக்கை பிடித்துக் கண் அருகே கொண்டு சென்றால், கண்ணைக் குறிக்கும். எனவே மீன் போன்ற கண் என்றாகும்.

தன்னோடும் அமர்ந்த : வலது அராளக் கையை முன்னே நீட்டி மேலிருந்து கீழே இறக்கினால் தன்னோடும் என்று பொருள்படும். பின் உட்கார்வது போல் பாவனை செய்தால் 'அமர்ந்த' என்றாகும்.

ஆலவாயாவதும்: சூசி கையை பின்னே நீட்டினால் 'இடத்தைச்' சுட்டும்.

இதுவே : பாம்பின் தலை (சர்ப்ப சிரம்) அஸ்தத்தை மார்பருகே பிடித்தால் 'இதுவே' எனப்படும்.

அமுதம் : வேதங்களில் உறைந்து நின்று, தன் மனைவியுடன் வீற்றிருந்து அருள் பாலிப்பது மதுரையம்பதி அத்தகு இறைவனைத் துதித்தோமானால், வேதத்தைச் சொன்னதற்கு ஒப்பாகும் என்ற உட்பொருள் பொதிந்துள்ளது எனலாம்.

II. திருநாவுக்கரசர் பாடல்களில் ஆடல் அமுதங்கள் சில:

(2.1) சுவாமி : மகாபலேஸ்வரர், பிராணலிங்கேஸ்வரர்,

ஆத்மலிங்கேஸ்வரர்

அம்பிகை : கோகர்ணேஸ்வரி, தாம்ரகௌரி

தலம் : திருக்கோகரணம்

பாடல் : 494 - ஆறாம் திருமுறை

பிறையோடு பெண்ணொருபால் வைத்தான் றான்காண்
பேரவன்காண் பிறப்பொன்று மில்லா தான்காண்
கறையோடு மணிமிடற்றுக் காபாலி காண்
கட்டங்கள் காண்கையற் கபால மேந்திப்
பறையோடு பல்கீதம் பாடி னான்காண்
ஆடினான் காண்பாணி யாக நின்று
மறையோடு மாகீதங் கேட்டான் றான்காண்
மாகடல்கூழ் கோகரணம் மன்னி னானே.

பொருள் : சிவபெருமான், பிறையையும் கங்கையையும் சடை முடியில் வைத்தவர். புகழ்மிக்கவர், பிறப்பற்றவர், நீல கண்டமுடையவர், கபாலத்தைக் கையில் ஏந்தியவர், மழுவை உடையவர், பறை ஒலிக்க கீதம் இசைப்பவர், தாளத்திற்கு ஏற்றவாறு நடனம் புரிபவர், நான்கு வேதங்களையும் நல்ல இசைகளையும் கேட்பவர், பெரிய கடல் சூழ்ந்த கோகரணம் என்னும் இடத்தில் விளங்குபவர்.

ஆடல் :

பிறையோடு : சந்திரகலா அஸ்தத்தை இடக்கையில் பிடித்து, இடது புற முன் நெற்றியில் வைத்தல்.

பெண்ணொருபால் வைத்தான்காண் : பதாகக் கையை தலையிலிருந்து கை செல்லும் நீளம் வரை இடதுபுறத்தைச் சுட்டிக் காட்டி. வலக்கையில் கடகாமுக அஸ்தம் பிடித்து, முழங்கை முட்டியை மடக்கி, உடம்பருகே கொண்டு செல்லுதல்.

பேரவன் : வலக்கையில் அலபதுமம் பிடித்து, மார்பிலிருந்து அக்கையை முன்னோக்கிக் கொண்டு சென்று, பின் தலைக்கு மேல் உயர்த்துதல்.

பிறப்பொன்றுமில்லாத : உந்தியின் அருகே பதுமகோஷ அஸ்தத்தைப் பிடித்து, விரல்களை விரித்தால் அலபதும அஸ்தம் வரும். இது வயிற்றிலிருந்து பிறந்தலைக் குறிக்கும். பின்னர் இல்லை என்பது போல்

- பதாக அஸ்தத்தை நெஞ்சிலிருந்து கை எட்டும் நீளம் வரை கொண்டு செல்ல வேண்டும்.

கறையொடு மணிமிடற்று : அல பதுமக் கையை நெஞ்சிற்கு நேராக அசைத்து, அதே கை கொண்டு கழுத்தருகே கொண்டு செல்லல்.

காபாலி : புட்ப புட அஸ்தத்தைப் பிடித்து, சபையோர் முன் காண்பித்தல். பிச்சை எடுப்பதாகும்.

பறையோடு : இரண்டு கைகளிலும் கபித்த அஸ்தத்தைப் பிடித்து நெஞ்சிற்கு நேராகக் கொண்டு வந்து, மணிக்கட்டுகளை கீழும் மேலும் அசைத்தால், பறை அடிப்பது போல் ஆகும்.

பல் கீதம் பாடினான்: பாடுவது போல் செய்தல்; இடக்கை பதாகத்தில் வலக்கை பதாகத்தைக் கொண்டு தட்டுவது போல் காண்பித்து, வாய் அருகே பதும கோஷக் கையை வைத்துப் பின் விரல்களை விரித்தால், பாடுவதைக் குறிக்கும்.

ஆடினான் காண்பாணியாக நின்று : கபித்த அஸ்தத்தை இரு கைகளிலும் பிடித்து, நெஞ்சருகே கொண்டு வந்து, இடக்கை ஆள்காட்டி விரல்மேல் வலக்கை ஆள்காட்டி விரலைத் தட்டினால்- 'ஜால்ரா' தட்டுவது போலாகும். இவ்வாறு செய்து கொண்டே, கால்களில் அடவு இட்டு ஆடினால் தாளத்துடன் ஆடுவதைக் குறிக்கும்.

மறையொடு மாகீதம் : வலதுபதாகக் கையில் கட்டை விரலை உள்ளங்கையுள் கொண்டு சென்று. உள்ளங்கை சபையோருக்குத் தெரியும் வண்ணம் நீட்டிப் பிடித்தால் - நான்கு என்பதைக் குறிக்கும். பின் பாடுவது போல் அபிநயிக்க வேண்டும்.

மாகடல் கீழ் : பதாகக் கைகளில் உள்ளங்கை சற்று குழிவோடு கீழ்நோக்கி இருப்பது போல் பிடித்து, அலையைக் காண்பிப்பது போல் மேல் கீழாகக் கொண்டு செல்லுதல்

மன்னினான் : 1) சிவலிங்க அஸ்தத்தைப் பிடிக்கலாம். அல்லது

2) நடராஜரைப் போல் காண்பிக்கலாம்.

அமுதம் : பாடப்படுபவன், அவனே பாடியும் ஆடியும் திளைக்கின்றான். நாமும் பாடி, ஆடித் துதித்தால், மன நிம்மதி கிட்டும்.

(2.2) தலம் : திருப்பேரையில்

சுவாமி : ஜகதீஸ்வரர்

அம்பிகை : ஜகந்நாயகி

பாடல் : (152) - ஐந்தாம் திருமுறை

மறையும் ஓதுவர் மான்மறிக் கையினர்
கறைகொள் கண்டம் உடைய கபாலியார்
துறையும் போகுவர் தூயவெண் ணீற்றினர்
பிறையும் சூடுவர் பேரெயி லாளரே.

பொருள்: சிவபெருமான், வேதங்களை ஓதுபவர், மான் கன்றைக் கையில் ஏந்தியவர், நீல கண்டத்தை உடையவர், கையில் கபாலத்தைக் கொண்டவர், முற்றும் உணர்தலைக் கொண்டவர், தூய வெண்ணீறு அணிந்தவர், பிறைச் சந்திரனை சூடியவர், பேரெயிலில் வீற்றிருந்து அருள் புரிபவர்.

ஆடல் :

மறையும்: இடது கையல் சதுரக் கையின் உள்ளங்கை மேல்நோக்கி இருக்குமாறும் வலது அராளக் கையின் உள்ளங்கை மேல் நோக்கி இருக்குமாறும் நெஞ்சருகே பிடித்து கண் மூடி நின்றல். அல்லது நான்கு எனச் சுட்டிக் காட்டி 'நால் வேதம்' எனலாம்.

ஓதுவர்: வாய் அருகே பதும கோஷ கையைக் கொண்டு சென்றுப் பின் அலபதுமமாக மாற்றுதல்.

மான்மறிக் கையினர்: சிம்ம முக வலக் கையை நெஞ்சிலிருந்து வலது பக்கவாட்டிற்குக் கொண்டு சென்று, முழங்கையிலிருந்து கை மேலே கொண்டு செல்ல வேண்டும். இதில் தோள்பட்டையிலிருந்து முழங்கை வரை, தோளுக்கு நேராக இருத்தல் அவசியம்.

கறை கொள் கண்டம் உடைய: அல பதுமம் கையை நெஞ்சருகே வைத்து அசைத்துப் பின் கழுத்தைச் சுட்டிக் காட்டல்.

கபாலியார்: புட்ப புட அஸ்தத்தைப் பிடித்தல்.

துறையும் போகுவர்: அராளக் கையை வலது புறத்தில் கொண்டு, கட்டைவிரலும், ஆள்காட்டி விரலும் நெற்றிப் பொட்டில் படுமாறு வைத்தல்.

தூய வெண்ணீற்றினர்: இரு கைகளிலும் பதாகத்தைப் பிடித்து, உள்ளங்கைகளைத் தேய்த்து, வலக்கை பதாகத்தை நெற்றியில் விபூதி பூசுவது போல் செய்தல்.

பிறையும் சூடுவர்: சந்திர கலா அஸ்தத்தை இடக்கையில் பிடித்து, இடது முன் தலையில் வைத்தல்.

பேரையிலாரே : சிவபெருமானைக் குறித்தல்.

(2.3) தலம் : திருவாரூர்

சுவாமி : வன்மீக நாதர், புற்றிடங் கொண்டார்

அம்பிகை : கமலாம்பிகை, அல்லியங் கோதை,
நீலோத்பலாம்பாள்

பாடல்: (206) - நான்காம் திருமுறை

முளைத்த வெண்பிறை மொய்சடையுடை
யாய்எப் போதும்என் நெஞ்சிடம் கொள்ள
வளைத்துக் கொண்டிருந்தேன்
வலிசெய்து போகலொட்டேன்
அளைப் பிரிந்த அலவன்போய்ப்
புகுந்தகாலமும் கண்டு தன்பெடை
தீளைக்கும் தண்கழனித்
திருவாரூர் அம்மானே.

பொருள்: வெண்மையான பிறையை சூடிக் கொண்ட சடையையுடைய சிவபெருமானே, எப்பொழுதும் என் நெஞ்சினிலே இருக்குமாறு உன்னை வளைத்துப் பற்றிக் கொண்டேன். என்னிடம் இருந்து உன்னைப் போக விடமாட்டேன். சேற்றில் இருந்து வெளியே வந்த ஆண் நண்டானது வளைக்குள் புகுந்து தன்பெடையுடன் மகிழ்ச்சியுடன் இருக்கும் கழனிகளையுடைய திருவாரூரில் மேவும் அன்பிற்குரிய தலைவனே.

ஆடல்:

முளைத்த வெண்பிறை: நெஞ்சிலிருந்து. இடக்கை சந்திரகலா அஸ்தத்தை, இடது முன் தலையில் வைத்தல்.

சடையுடையாய் : கத்தரிமுக அஸ்தத்தை இரு கைகளிலும் பிடித்து, தலையிலிருந்து அதனதன் பக்கவாட்டில் கைகளை அசைத்தசைத்துக் கொண்டு சென்றால் - விரிந்த சடையுடையவன் எனவாகும்.

எப்போதும்: அராள வலக் கையில் உள்ளங்கை இடப்புறம் இருக்குமாறு பிடித்து, முன்னால் நீட்டி, மேலிருந்து கீழாகக் கையை கொண்டு செல்லுதல். அதாவது மேலிருந்து கீழாகச் செங்குத்துக் கோடு போல் செய்தல்.

என் நெஞ்சிடம் கொள்ள : சதுர அஸ்தத்தை வலக் கையில் பிடித்து நெஞ்சைத் தொட்டு நின்றல்.

வளைத்துக் கொண்டிருந்தேன் : இரு கைகளிலும் முட்டி அஸ்தத்தைப் பிடித்து, அதனதன் பக்கவாட்டிலிருந்து நெஞ்சருகே கொண்டு வருதல்.

வலி செய்து போக லொட்டேன்: பதாக இருகைகளையும் மார்பிற்கு நேராகப் பிடித்து 'மாட்டேன்' என்பது போல் அபிநயிக்கலாம். அல்லது முன்பிற்பவரின் கையைத் தாவிப் பிடிப்பது போல் பாவனை செய்து, இடக் கையால் சூசி அஸ்தத்தைப் பிடித்து, ஆள்காட்டி விரலை அசைத்தல்.

அளைப் பிரிந்த அலவன்போய்: கத்தரி முக அஸ்த வலக்கையில் 'ஆள்காட்டி' விரலையும் நடுவிரலையும் சற்றே மடக்கி முன்பக்கமாக நகர்த்திக் கொண்டு செல்லல்.

புகுந்த காலமும்: இடக் கை அலபதுமக் கையுள் வலக்கை (மேலே சொன்ன கை) உட்புகுதல் போல் செய்தல்.

கண்டு தன்பெடை தீளைக்கும் : இரு கைகளிலும் வளைந்த கத்தரி முக அஸ்தத்தைப் பிடித்து, இரு கைகளையும் மார்பருகே கொண்டு சென்று, ஒன்றுடன் ஒன்று தொட்டுத் தொட்டு மீள்வது போல் காண்பித்தல்.

தண் கழனி: இரு கைகளிலும் திரி பதாக அஸ்தத்தைப் பிடித்து கீழிருந்து மேலாக அதனதன் பக்கவாட்டில் கொண்டு சென்றால் - வளர்ந்த பயிர் என்றாகும்.

திருவாரூர் அம்மானே : வலது சூசிக் கையைப் பின்புறப் பக்கவாட்டில் நீட்டல்.

III. சுந்தரர் பாடல்களில் ஒரு சில ஆடல் அமுதங்கள்:

- 3.1 பண் : இந்தளம்
 சுவாமி : தடுத்தாட் கொண்ட நாதர்
 அம்பிகை : வேற்கண் மங்கையம்மை
 தலம் : திருவெண்ணைய நல்லூர்

பாடல் 1:

பித்தா பிறை சூடி பெரு
 மானே யரு ளாளா
 எத்தால்மற வாதே நீனைக்
 கின்றேன்மனத் துன்னை

வைத்தாய்பெண்ணைத் தென்பால் வெண்ணெய்

நல்லூர் அருள் துறையுள்

அத்தா உனக்கு ஆளாய் இனி

அல்லேன்என லாமே. (1-1)

பொருள் : பித்தனே ! சந்திரனை தலையில் சூடியவனே ! பெருமை பொருந்தியவனே ! எப்பொழுதும் என் நெஞ்சமதில் நீங்காமல் இருக்கும் திருவெண்ணெய் நல்லூரில் இருக்கின்றேன். 'உனக்கு அடிமை இல்லை' என்று இப்பொழுது சொல்லமாட்டேன்.

ஆடல்

பித்தா: கோபத்தில் திட்டும் பொழுது எத்துணை விதங்களில் அவிநயித்துக் காட்டலாமோ அத்துணையும் செய்து விட்டு, இறுதியில் அன்பு மேலீட்டினால் 'கொஞ்சலாகத் திட்டுவது' என்பது போலும் அபிநயிக்க பக்தியின் உன்மத்தத்தை எடுத்துச் சொல்வதுபோல் அமையும். அதைக் காணக் கண்கள் ஓராயிரம் இருந்தாலும் போதாது.

பிறைகூடி : இடக்கையில் 'பிறைக்கை' பிடித்து மண்டல நிலையில் அமர்ந்து, இடக்காலை நாட்டிப் பின்னர் 'பிறைக்கையை' முன் தலையில் உள்ளங்கை வெளியே தெரியும்படி வைக்க வேண்டும். பிறையை தலையில் சூடியிருப்பவன் என்பததைப் புலப்படுத்தும்.

பெருமானே !: (பதாகை) கொடிக்கையில் வலக்கையை சற்று உயர்த்தியும் இடக்கையை சற்று தாழ்த்தியும் இருகால்களையும் சேர்த்து வைத்து, நின்ற நிலையில் அபிநயித்தல். இந்த அபிநயம் - பெரியவனே, உயர்ந்தோனே, பெருமைக்குரியவனே என்ற பொருள்களைத் தரும்.

அருளாளா - அருள்வது போல் வலக்கையில் பதாகை பிடித்து, இறைவனின் தன்மையைச் சுட்டும் பாங்கு சிறப்பிற்குரியது.

எத்தால் : எத்தால் - 'என்றைக்கும்' என்பதனை நெஞ்சுக்கு நேராக அராளக் கைபிடித்து செங்குத்துக்கோடு இடுவது.

மறவாதே நினைக்கின்றேன் : பதாகக் கையை நெஞ்சுக்கு நேராக வலமும் இடமும் ஆட்டிவிட்டு அராளக்கை பிடித்து நெற்றிப் பொட்டில் வைக்க வேண்டும்.

மனத்துன்னை : நெஞ்சில் அரளாக் கை பிடித்து நின்றல்.

வைத்தாய் பெண்ணை தென்பால் வெண்ணெய் நல்லூர் அருள்துறையுள் : வலக்கையில் சூசி கைபிடித்து , மார்புக்கு அருகிருந்து பக்கவாட்டில் தலைக்கு மேல் கொண்டு செல்வது.

அத்தா - உனக்காளாய் : இடக்கையை மடக்கி வலது இடுப்பின் அருகில் கொண்டு சென்று, வலக்கையில் 'பதாகை' கையைப்பிடித்து, வாய்ப் பொத்தி இருப்பது போல், முதுகை சற்றே வளைத்து நிற்பது 'அடிமை' என்பதைச் சுட்டும். இங்கு 'அடியாள்' எவ்வாறெல்லாம் தொண்டு செய்வான் என்பதனை விரிவாக விளக்கலாம். (எ.கா) இறைவனின் காலை அழுக்கி விடுவது போல பாவனை செய்தல். விசிறி விடுவது போல் செய்தல் முதலியன.

அமுதம் : பாடலின் பொருளோடு 'இசை' எனும் இனிமையும் சேர்ந்து கண்ணையும் கருத்தையும் கவ்வி நின்று, பெருமைமிகு இறைவனுக்கு அடிமையாக இருந்து சேவகம் செய்வது என்பது 'ஊனோடும் உயிரோடும்' கலந்து இன்பம் பயக்கும் என்பதை உணரச் செய்யும் என்பது திண்ணம்.

3.2: பண் : நட்ராகம்

சுவாமி : வச்சிரத் தம்ப நாதர்

அம்பிகை : அழகம்மை

தலம் : திருமழப்பாடி

பாடல் : (239)

பொன்னார் மேனியனே

புலித்தோலை அரைக்கசைத்து

மின்னார் செஞ்சடைமேல்

மிளிர் கொன்றை அணிந்தவனே

மன்னே மாமணியே

மழபாடியுள் மாணிக்கமே

அன்னே உன்னையல்லால்

இனியாரை நினைக்கேனே. (24:1)

பொருள் : பொன் போன்ற மேனியுடையவனே ! புலியின் உரித்த தோலை அரையிலே உடுத்தியிருப்பவனே! செழுமை வாய்ந்த சடையின் மேல் அழகு தரக்கூடிய கொன்றைப் பூவைச் சூடியிருப்பவனே. அரசனே! மணிக் கற்களில் சிறந்த இரத்தினமே ! மழப்பாடி எனும் ஊரில் எழுந்தருளி இருக்கின்ற விலை மதிப்பில்லா மாணிக்கமே ! உன்னையன்றி யாரையும் மனதாலும் நினைக்கவில்லை.

ஆடல் :

1. பொன்னார் மேனியனே ! அலபதும் வலக்கையின் உள்ளங்கை இடப்புறம் தெரியுமாறு பிடித்து சற்றே ஆட்டினால் ஒளிர்கின்ற,

பிரகாசமான என்ற பொருள்படும். அவ்வாறு செய்துப் பின் அதே கையை தலை முதல் பாதம் வரை கொண்டு சென்றால், பொன்போன்ற மேனியை உடையவன் என்பதாகும்.

புலி : அலபதுமக் கைகளின் விரல்களை சற்றே மடக்கி, கண்களை இடுக்கி, சற்றே பாய்வது போல் செய்வது, புலியைக் குறிக்கும்.

தோலை அரைக்கசைத்து : இடுப்பைச் சுற்றி பதாகக் கைகளைக் கொண்டு சென்று, இடப்புற இடுப்பின் அருகே முட்டிக்கைகள் கொண்டு, இறுக்கி முடிச்சு போடுவது போல் அபிநயித்தல்.

மின்னார் செஞ்சடைமேல் : பதாகக் கைகளைக் கொண்டு அதனதன் பக்கம் உச்சந்தலையிலிருந்து கைகளைக் கீழே இறக்குதல் - சடை முடியைக் காட்டுவதைக் குறிக்கும்.

மிளிர் கொன்றை அணிந்தவனே : அலபதுமக் கையை நெஞ்சிற்கு நேராக மெதுவாக ஆட்டி- மிளிர்கின்ற என்று காண்பித்துப் பின் மொட்டுக்கையை மலர்வது போல் ஒவ்வொரு விரலாக அசைத்து விரித்துப் பின் தலையில் சூடுவது போல் காண்பிப்பது.

மன்னே : அர்த்த பதாக வலக்கையை தலைக்கு மேல் வைத்தால் அரசன் போன்றோரைக் குறிக்கும்.

மாமணியே : பதாகக் கையை மார்பிலிருந்து உயரத் தூக்கிச் சென்றால் 'பெரிய' என்ற பொருள் தரும்.

மழப்பாடி : சூசிக் கையை பக்கவாட்டில் நீட்டிக் காண்பிப்பது.

மாணிக்கமே : கண்கள் அகல விரித்து, அலபதுமக்கையை சற்றே அசைப்பது.

அன்னே உன்னையல்லால் : சூசிக் கையை அல்லது பதாகக் கையை மார்பிலிருந்து நேராக நீட்டுவது - 'தங்களை' என்று குறிக்கும்.

இனியாரை நினைக்கேனே : யார் என்று கேள்வி கேட்பது போல் அலபதுமக்கையை விரித்துப் பின் அரளாக் கையை நெற்றிப் பொட்டில் வைத்தால் - 'நினைப்பது' என்பதனைக் குறிக்கும்.

அமுதம் : உச்சிமுதல் உள்ளங்கால் வரை பார்க்கத் தெவிட்டா இன்பம் கொண்ட இறைவனை நினைந்துருகி இருப்பது பேரின்பம் அன்றோ !

(3.3) பண் : தக்கேசி

சுவாமி : தர்ப்பாரணிய ஈசுவரர்

அம்பிகை : போகமார்த்த பூண் முலையம்மை
தலம் : திருநள்ளாறு.

பாடல் : 688

‘செம்பொன் மேனிவெண் நீறணி வாணைக்
கரிய கண்டனை மால்அயன் காணாச்
சம்பு வைத்தழல் அங்கையி னானைச்
சாம வேதனைத் தன்ஓப்பி லானைக்
கும்ப மாகரி யின்உரி யானைக்
கோவின் மேல்வருங் கோவினை எங்கள்
நம்ப னைநள் ளாறனை அமுதை
நாயி னேன் மறந் தென்நி னைக்கேனே. (68-1)

பொருள் : செம்பொன் போன்ற மேனியில் தூய வெண்ணீற்றை அணிந்தவனே ! கரிய நிறத்தையுடைய கண்டத்தை உடையவனே ! திருமாலும் பிரமனும் காணுவதற்கு அரிதானவனே! நெருப்பைக் கையில் ஏந்தியிருப்பவனே ! சாம வேதத்தைப் போற்றுபவனே! தனக்கு நிகர் ஒப்பாவதற்கு ஒன்றுமே இல்லாத பெரியோனே! யானையின் தோலைப் போர்த்திக் கொண்டு எருதின் மேல் வருபவனே! எங்கள் துணைவன், நள்ளாற்றில் வீற்றருளும் அமுதனே ! கடையேனாகிய நான் உன்னை மறந்து விடமாட்டேன்; உன்னைத் தவிர வேறெதையும் நினைக்கவும் மாட்டேன்.

ஆடல்

செம்பொன் : வலது அலபதுமக் கையை மார்பிற்கு நேராக வைத்து மெதுவாக அசைத்தல்

மேனி : பதாகக் கையை தலைமுதல் அடி வரை கொண்டு செல்லுதல், மேனியைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுதலாகும்.

வெண் நீறணிவான் : இரண்டு உள்ளங் கைகளையும் தேய்த்துப் பின் வலக்கையால் நெற்றியில் (விபூதி) வெண் நீறு பூசுவது போல் செய்தல்.

கரிய கண்டன் : கண்களை சற்றே இடுக்கிக் கொண்டு, கழுத்தைச் சுட்டிக் காட்டுவது கரிய கண்டத்தைக் குறிக்கும்.

மால் அயன் : வலக் கையில் ‘வரத’ அஸ்தம் பிடிப்பது, அதாவது பதாகக் கையைத் தலைகீழாக இடுப்பிற்குக் கீழே பிடிப்பது திரு மாலையும் வலக்கையில் அராளத்தையும் இடக்கையில் சதுர அஸ்தத்தையும் பிடித்து நெஞ்சிற்கு நேராக வைத்தால் அயனையும் குறிப்பதாகும்.

இங்கு பாடல் வரியை மீண்டும் மீண்டும் பாடிக்கொண்டே இருக்க, மாலும் அயனும் அடி முடி காணச் சென்று திருப்பிய கதையை விரிவாக விளக்கலாம்.

வைத்தழல் அங்கை : கண்களை அகல விரித்து, அலபதுமக் கைகள் இரண்டையும் மார்பிற்கு நேராக சற்றுக் கீழேயும் மேலேயும் மாறி மாறி வேகமாகக் கொண்டு சென்றால் தழலைக் குறிக்கும். பின் இடக்கையில் அலபதுமத்தைப் பிடித்து அதன் பக்கவாட்டில் நீட்டி முழங்கையோடு மடக்கி அலர் பதுமக் கையை உயரே பிடித்து நின்றல், கையில் தழல் கொண்டு நின்றலைக் குறிக்கும்.

சாமவேதம் : இதைப் பலவாறாக காண்பிக்கலாம்.

1. பாடுதல் போல், வேள்விக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வது போலவும், ஓம குண்டத்தில் தழல் எழுப்புவது போலவும், பின்னார் நெய்வார்த்து, கீதம் இசைப்பது போலவும் செய்யலாம்.

குறுகிய நேரத்திற்குள் ஆடுதல் நிகழ்த்தப்பட வேண்டுமாயின் 'பாடுவது' என்பதை மட்டும் குறிப்பிடலாம் அல்லது சாம வேதம் ஓதப்படுதற்குரிய இடத்தையும் சுட்டி, விரிவாக அபிநயித்துப் பின்னர் அவ்விடத்தில் பாடுதல் போலும் அபிநயிக்கலாம்.

ஓப்பிலான் : ஒப்புயர்வற்றவன் என்பதைச் சிறு கதை கொண்டும் விவரிக்கலாம். இங்கே, ஆடுபவர் தன் அறிவைப் புலப்படுத்தும் களமாகவும் கொண்டு சைவ நெறிகளில் விளங்கும் கருத்துமிசை கதைகளையும் சிவனின் பெருமைகளை உரைக்கும் கதைகளையும் இவண் அபிநயிக்கலாம்.

மாகரியின் உரி யானை: யானை போல் நடித்துக் காட்டி, அதன் தோலை உரித்து, உடம்போடு போள்த்திக் கொள்வது போல் காண்பித்தல்.

கோவின் மேல் வரும் கோ: இடக்கையில் மான்தலைக் கையைப் பிடித்து அதன் மேல் சிகரக் கையை வைத்தால், இடபத்தின் மேல் தலைவனான இறைவன் அமர்ந்து நின்றலைக் குறிக்கும்.

நம்பனை நள்ளாற்றனை: நெஞ்சைத் திதாட்டுப்பின் சூசிக் கையை பின்புறம் பக்கவாட்டில் கொண்டு செல்லுதல்.

அமுதை : கண்களால் பருகப் பருகத் திகட்டாதவன் என்பதை எந்தெந்த விதங்களில் அபிநயிக்கலாமோ செய்யலாம்.

(எ.கா) நெஞ்சிற்கு நேராக அலபதுமக்கையை அசைத்தல். கன்னங்களில் இருகைகளாலும் தட்டி இறைவனைத் துதிப்பதுபோல் செய்தல்.

பேறுபெற்றவர் என்று கையை உயர்த்திக் காட்டுதல். தீப, தூபம் காண்பித்துக் கும்பிடுதல் போல் செய்தல். இன்னபிறவற்றையும் இங்கு அபிநயிக்கலாம். இங்கு 'அமுது' என்றவுடன் கைகளால் அள்ளிப் பருகுவது போல் செய்ய முடியாது. கண்களில் கண்ணீர் சோர நின்று, நெக்குருகி வேண்டித் துதித்து நிற்கும் பக்தனாகவும் அபிநயிக்கலாம்.

நாயினேன்: உடலைக் குறுக்கி, தன்னையே நொந்து கொள்வது போலவும் வெறுக்கக் கூடியவன் போலும் அபிநயிக்கலாம். அல்லது யாருக்கும் எந்த உதவியும் - பொருளாகட்டும், படிப்பறிவாகட்டும், உண்ணும் உணவாகட்டும், எதுவும் தராத கடையேன் என்றும் நடித்துக் காட்டலாம். அல்லது

பொன், பொருள், மாட மாளிகை இல்லா ஏழை என்றும் தன்னை மதித்து வருவோர் இல்லை என்றும் எடுத்துக் கூறலாம்.

மறந்தென் நினைக்கேனே: இடக்கை அராளத்தை நெஞ்சிலும் வலக்கை அராளத்தை நெற்றிப் பொட்டிலும் வைத்து உள்ளத்திலும் கருத்திலும் கொண்டுள்ளேன் என்று சுட்டிக் காண்பித்தல். உன்னையே நினைத்து கொண்டிருக்கிறேன் என்பதை உணர்த்துவதாகும்.

அமுதம்: அடிமுடி காண ஒண்ணா பெருமைக்குரியவன், வேதங்களுக்கும் மேலானவன், எல்லாவகைச் சிறப்புகளும் பொருந்தியவனை நினைந்து உருகுதல் வேண்டும்; இன்ன பிறவற்றைச் செய்யாதிருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்தல்.

முடிவுரை: தேவாரங்கள் பண் கொண்டு பாடப்படுபவை. அப்பாடல்கள் கொண்டு ஆடித் துதித்தால், ஆடிக் கொண்டேயிருக்கும் சிவபெருமானுக்கு ஆராதனை செய்வதாகும். பாடி ஆடித்துதிப்போம் வாரீர் !

பண் கொண்டு தேவாரம் பாடியும்
பரவித் துள்ளிப் பாணியொடு ஆடியும்
பாங்குடன் பத்தி செய்துப் பணிந்து நின்றால்
பரவசத்தால் அருளிடுவான் பரமசிவன் !
பாடியாடித் துதித்தீடுவோம்!
பாவமதைத் தொலைத்தீடுவோம் !

இசைத்துறைத்தலைவர்,
அவினாசிலிங்கம் மகளிர் பல்கலைக்கழகம்,
கோயம்புத்தூர் - 641 043.